Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	14Co/79/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6422202127
Dátum vydania rozhodnutia:	18. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Anna Snopčoková
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2025:6422202127.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobcov: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, a 2/ C. B., nar. XX. XX. XXXX, obidvaja trvale bytom D. XXX/XX, XXX XX D., obidvaja zastúpení E. A. F., advokátom so sídlom G. XX, XXX XX D., proti žalovanému: H. I., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom X. XXXX XXXX/X, XXX XX D. G., zastúpený E. C. J., advokátom so sídlom K. XX, XXX XX D. G., v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného a žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 28C/49/2022 – 246 zo dňa 12. 03. 2024, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 28C/49/2022 – 246 zo dňa 12. 03. 2024 vo výroku I. a III. p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 28C/49/2022 – 246 zo dňa 12. 03. 2024 vo výroku II. a IV. z r u š u j e a v tejto časti vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie (pričom odvolanie proti výroku I., II. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný a proti výroku III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobcovia 1/ a 2/), rozhodol súd prvej inštancie o žalobe žalobcov, ktorou sa domáhali ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie o žalobe žalobcov rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zdržať sa akýchkoľvek vulgárnych ústnych a vizuálnych prejavov na adresu žalobcov (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zdržať sa vyhotovovania podobizní, obrazových snímok a obrazových a zvukových záznamov týkajúcich sa žalobcov bez ich súhlasu (výrok II.). V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcov zamietol (výrok III.), pričom v prevyšujúcej časti sa žalobcovia domáhali toho, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa ďalšieho verejného rozširovania nepravdivých skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov týkajúcich sa žalobkyne 1/ a jej údajnej nevery s mladými elektrikármi; zdržať sa akéhokoľvek konania, ktorým zasahuje do občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia a do práva na zdravie žalobcov, vyhrážania sa im ublížením na zdraví a smrťou. Ďalej sa domáhali, aby súd uložil žalovanému povinnosť ospravedlniť sa žalobcom vo forme písomného listu zaslaného na adresu ich trvalého pobytu v znení: „H. I. sa ospravedlňuje A. B. a C. B. za to, že verejne šíril nepravdivé tvrdenia o tom, že pani A. B. sa má intímne stretávať s mladými elektrikármi v lese a udržovať s nimi pomer.“ Žalobcovia sa domáhali tiež toho, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- Eur žalobkyni 1/ a vo výške 5.000,- Eur žalobcovi 2/.
Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali tiež toho, aby žalovanému bola uložená povinnosť zdržať sa akýchkoľvek vulgárnych ústnych a vizuálnych prejavov na adresu žalobcov, o ktorom nároku súd rozhodol výrokom I. a aby sa žalovaný zdržal akéhokoľvek vyhotovovania písomností osobnej povahy žalobcov, o ktorom návrhu súd rozhodol výrokom II.. O trovách konania súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

1.1 Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, pričom jednotlivé vykonané dôkazy súd podrobne uviedol v bodoch 4., 5. až 15., 17., 18., 20. a na základe skutkových zistení, ktoré súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia pri právnom posúdení podľa § 11, § 12 ods. 1, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, dospel k záveru, že žaloba žalobcov je čiastočne dôvodná. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobcovia a žalovaní sú susedmi a prichádzajú spolu do kontaktu pokiaľ sa jedná o užívanie ich rekreačných chát v oblasti L. v obci G. D.. Žalobkyňa 1/ je vlastníčkou stavby - víkendového domu súp. č. XXX a priľahlých pozemkov, ktoré užíva spolu so svojím manželom - žalobcom 2/ a žalovaný je vlastníkom stavby - rekreačná chata súp. č. XXX a priľahlých pozemkov, všetko v katastrálnom území G. D.. Medzi stranami nebolo sporné a vyplýva to aj z verejne dostupnej katastrálnej mapy, že nehnuteľnosti strán sporu bezprostredne susedia, resp. nachádzajú sa oproti sebe, pričom ich od seba oddeľuje prístupová cesta vo vlastníctve obce. Z dokazovania vyplynulo, že strany majú medzi sebou navzájom negatívny a konfliktný vzťah. Súd sa pri právnom posúdení veci zameral na vyhodnotenie tvrdených zásahov do osobnostných práv žalobcov zo strany žalovaného, vychádzajúc pritom z rámca stanoveného ich žalobným návrhom (petitom), ktorým bol súd viazaný pokiaľ sa jedná o konkrétnu formu žiadanej nemateriálnej, ako aj materiálnej satisfakcie, pričom relevantné tvrdenia strán sporu bolo potrebné konfrontovať s výsledkami vykonaného dokazovania. Súd vyhodnotil žalobu ako dôvodnú v časti, kde sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa akýchkoľvek vulgárnych ústnych a vizuálnych prejavov na adresu žalobcov, teda negatórneho nároku v podobe upustenia od neoprávnených zásahov do práva na ochranu ich osobnosti. V tejto časti súd mal preukázaný trvajúci charakter uvedeného zásahu a tiež dospel k záveru o relevantnej hrozbe jeho opakovania v prípade nevyhovenia žaloby v tejto časti. Skutočnosť, že žalovaný žalobcom dlhodobo vulgárne nadáva a ukazuje hanlivé gestá bola preukázaná rozhodnutím Okresného úradu M. I. N., odbor všeobecnej vnútornej správy č. O./XXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu zo dňa 24.07.2018, kedy vulgárne nedával žalobkyni 1/. Svedok D. C. potvrdil, že žalovaný veľmi často vulgárne nadáva na všetkých okolo, hlavne vo vzťahu k žalobkyni 1/, pričom používa vulgárne výrazy. Často si tieto nadávky vraví akoby sám pre seba, avšak počujú ich aj iní ľudia. Bol aj svedkom toho, ako žalovaný nadával žalobkyni 1/. Rovnako svedok J. C. potvrdil, že počul viackrát ako žalovaný vykrikoval, nadával tak, že išiel po ceste a spoza plota nadával akoby sám pre seba také nadávky, z kontextu ktorých bolo možné vyvodiť, že smerujú aj konkrétne voči žalobkyni 1/, keď použil aj výraz „z L.“ označujúci miesto trvalého pobytu žalobcov. Tiež svedok videl keď bol na návšteve u žalobcov v predmetnej lokalite, ako im všetkým žalovaný ukazoval prostredník. Svedok C. P. rovnako potvrdil, že bol pri tom, ako žalovaný vykrikoval vulgarizmy spoza plota, kde opäť bolo možné z ich obsahu vyvodiť, že smerujú voči žalobkyni 1/, keďže opäť spomenul miesto jej trvalého pobytu, pričom žalobkyňa 1/ tam bola vtedy prítomná. Aj svedok C. H. potvrdil, že akonáhle sa žalobca 2/ objavil v záhrade a žalovaný išiel zrovna okolo, tak vždy bolo od neho počuť vulgárne výrazy na jeho adresu. Keď sa žalovaný nachádzal v blízkosti nehnuteľností žalobcov, neustále nadával. Forma týchto nadávok bola taká, akoby si nadával sám pre seba, avšak z kontextu a obsahu bolo možné vyvodiť, že vulgárne nadáva na účet žalobcov, keď bol niektorý z nich na svojom dvore a tieto nadávky teda žalobcovia počuli. Aj svedkyňa H. G. uviedla, že počula žalovaného ako vykrikuje a nadáva s tým, že mala dojem, že vykrikuje a nadáva na žalobkyňu 1/. Na základe uvedeného mal súd preukázané, že zo strany žalovaného skutočne počas roky trvajúceho obdobia, v podstate od prisťahovania žalobcov v roku XXXX, a ešte aj počas tohto súdneho konania dochádzalo k vulgárnym ústnym a vizuálnym prejavom na adresu žalobcov. Svedkovia pritom zhodne potvrdili, že žalovaný používal v podstate najtvrdšie urážky a vulgarizmy, keď vo vzťahu k žalobkyni 1/ uvádzal výrazy ako „C., J. Q., R. Q., zbohatlíci z L.“ a vo vzťahu k žalobcovi 2/ výrazy ako „N. J.“, ktorý „má ísť odkiaľ prišiel“. Keďže tieto výrazy počuli viacerí vypočutí svedkovia, ktorí navštevujú žalobcov v predmetnej lokalite, je zrejmé, že k tomuto neprimeranému správaniu žalobcu dochádzalo dlhodobo a opakovane. Súd bol toho názoru, že vyššie uvedené správanie žalovaného predstavuje zásah so osobnosti žalobcov. Tento zásah bol objektívne spôsobilý spôsobiť žalobcom ujmu. Ide o konanie žalovaného proti osobnej integrite žalobcov, zasahujúce najmä do ich práva na súkromie, ľudskú dôstojnosť a česť v spoločnosti a v okruhu osôb, s ktorými prichádzajú žalobcovia do kontaktu, z ktorých viacerí aj boli svedkami takéhoto správania žalovaného. Nie je pritom relevantné, pokiaľ aj žalovaný podľa výpovedí svedkov vo väčšine prípadov neadresoval vulgarizmy a osočovanie žalobcom priamo, t.j. zoči-voči, pričom sa prejavoval najmä vulgárnym nadávaním v blízkosti nehnuteľností žalobcov v ich prítomnosti tak, aby to počuli, pričom z kontextu a obsahu jednoznačne možno vyvodiť, že jeho cieľom bolo žalobcov urážať. Takéto dlhodobo trvajúce zásahy, hoci aj nižšej intenzity z hľadiska častosti ich výskytu, by ako ujmu objektívne pociťovala každá fyzická osoba nachádzajúca sa na mieste a postavení žalobcov. Súd preto uložil

povinnosť žalovanému zdržať sa akýchkoľvek vulgárnych ústnych a vizuálnych prejavov na adresu žalobcov.
Súd vyhodnotil žalobu ako dôvodnú aj v časti, kde sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa vyhotovovania podobizní, obrazových snímok a obrazových a zvukových záznamov týkajúcich sa žalobcov bez ich súhlasu, teda negatórneho nároku v podobe upustenia od neoprávnených zásahov do práva na ochranu ich osobnosti. V tejto časti súd mal tiež preukázaný trvajúci charakter uvedeného zásahu a tiež dospel k záveru o relevantnej hrozbe jeho opakovania v prípade nevyhovenia žaloby v tejto časti. Žalovaný popieral, že by vyhotovoval fotografie žalobcov, pričom argumentoval najmä tým, že pokiaľ žalobcovia mali viackrát dojem, že ich fotí mobilným telefónom, on v skutočnosti len držal mobilný telefón v ruke, pričom telefonoval, písal alebo čítal SMS a teda žalobcovia mali len mylný dojem. Hoci žalobcovia uviedli, že sami nikdy nevideli žiadnu fotografiu ich osôb vyhotovenú žalovaným, súd sa na základe dokazovania stotožnil s tým, že napriek tomu v prejednávanej veci dochádzalo zo strany žalovaného k zásahom objektívne spôsobilým ohroziť ich osobnostné práva chránené ust. § 11 Občianskeho zákonníka. Súd za konanie dosahujúce takúto intenzitu považoval aj skutočnosť, pokiaľ žalovaný opakovane a dlhodobo naznačuje fotenie žalobcov, držiac mobilný telefón v ruke otočený fotoaparátom smerom k žalobcom v pozícii, v ktorej môže dochádzať k vyhotovovaniu ich obrazových, príp. obrazovo-zvukových záznamov. Bolo preukázané, že práve k takémuto správaniu zo strany žalovaného dlhodobo a opakovane dochádzalo a súd dospel k záveru, že žalovaný takto konal so zlým úmyslom, práve s cieľom vyvolať u žalobcov nepríjemné pocity, že dochádza k neoprávnenému zachytávaniu ich podoby z jeho strany bez ich súhlasu. Svedok D. C. potvrdil, že videl, keď žalobkyňa mala na svojej nehnuteľnosti návštevu, ako žalovaný vystúpil zo svojho auta, následne zvonka fotil žalobkyňu, fotil jej auto aj dvor. Žalovaný držal v ruke mobilný telefón v pozícii, v ktorej sa s ním fotí. Svedok videl ako to žalovaný robil, keď bol ešte vo svojom aute. Potom vystúpil z auta, následne takýmto spôsobom držal mobilný telefón smerom k nehnuteľnosti žalobkyne, následne sa presunul na iné miesto, z iného uhla a pokračoval v tom, takže svedok usudzoval, že si žalobkyňu, resp. nehnuteľnosť fotí. Svedok J. C. uviedol, že v čase jeho návštevy žalobcov videl ako žalovaný fotil jeho aj so žalobcami cez plot s tým, že to bolo v lete XXXX, keď boli pri bazéne. Takéto konanie žalovaného potvrdzuje aj jeho fotografia zhotovená žalobcami, kde žalovaný za plotom svojho pozemku drží v ruke mobilný telefón v pozícii typickej pre vyhotovovanie fotografií, príp. videozáznamov smerom k žalobcom a súčasne ukazuje vulgárne gesto. S poukazom na čl. 16 Základných princípov Civilného sporového poriadku súd považoval aj vykonanie a zohľadnenie tohto dôkazu za odôvodnené vo vzťahu k možnosti efektívnej ochrany práv a chránených záujmov žalobcov. Na základe vykonaného dokazovania teda možno konštatovať, že aj k tomuto neprimeranému správaniu žalobcu dochádzalo dlhodobo a opakovane s cieľom znepríjemniť žalobcom pobyt v predmetnej lokalite obavami z neoprávneného zachytávania ich podoby a prejavov osobnej povahy. Tento zásah bol objektívne spôsobilý ohroziť zákonom chránené hodnoty a stránky osobnosti žalobcov a spôsobiť im ujmu. Ide o konanie žalovaného proti osobnej integrite žalobcov, zasahujúce najmä do ich práva na súkromie, ľudskú dôstojnosť, ako aj práva na podobu. Súd preto uložil povinnosť žalovanému zdržať sa vyhotovovania podobizní, obrazových snímok a obrazových a zvukových záznamov týkajúcich sa žalobcov bez ich súhlasu.
Súd naopak nevyhodnotil žalobu ako dôvodnú v časti, kde sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa ďalšieho verejného rozširovania nepravdivých skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov týkajúcich sa žalobkyne 1/ a jej údajnej nevery s mladými elektrikármi, teda negatórneho nároku v podobe upustenia od tvrdených neoprávnených zásahov do práva na ochranu ich osobnosti, s ktorým súvisel aj uplatnený nárok na nemateriálnu satisfakciu v podobe ospravedlnenia sa žalobcom písomným listom za to, že žalovaný mal verejne šíriť nepravdivé tvrdenia o tom, že žalobkyňa 1/ sa má intímne stretávať s mladými elektrikármi v lese a udržovať s nimi pomer. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný takéto tvrdenia o žalobkyni 1/ šíril, ani že by bol ich pôvodcom. Samotná žalobkyňa 1/ v konaní tvrdila, že o uvedenej informácii sa dozvedela od suseda S. Q. T., ktorý ju mal v tomto smere osočiť v jeseni XXXX. Žalobca 2/ o tom, že by jeho manželka mala mať mimomanželský pomer počul len od samotnej svojej manželky, pričom z jeho vyjadrenia vyplynulo, že niečo také vôbec nepovažoval za pravdivé, keď si len pomyslel, že ako môžu ľudia hovoriť takéto zlé veci len z toho dôvodu, aby ich iritovali. Svedok Q. T. uviedol, že to on videl cez okno svojej nehnuteľnosti žalobkyňu ako ide z lesa, pričom sa drží za ruku s mladým chlapcom. Túto informáciu vôbec nemá od žalovaného, naopak on ju žalovanému povedal, pričom nemá vedomosť o tom, že by žalovaný šíril o žalobkyni 1/ takéto reči. Svedok C. H. uviedol, že nikdy nepočul nič také, že by žalobkyňa mala byť neverná s elektrikármi s tým, že to považuje za úplnú hlúposť. Svedkyňa H. G. síce uviedla, že počula niečo o žalobkyni a elektrikároch, ale že to počula od p. N. a táto to mala od p. T., pričom to považuje za totálnu blbosť a takýmto veciam neprikladá nejakú váhu. Jedine svedok D. C. uviedol, že možno X rokov spätne pred

ním žalovaný ohováral žalobkyňu 1/, že žije nejakým promiskuitným spôsobom života. Uvedené tvrdenie svedka teda z časového hľadiska nezapadá do tvrdenia samotnej žalobkyne 1/, ktorá prvýkrát počula o predmetných fámach od suseda T. v jeseni XXXX. Z vykonaného dokazovania teda nemožno v žiadnom prípade vyvodiť, že by to bol žalovaný, kto by mal šíriť uvedené tvrdenia o žalobkyni 1/. Z výpovedí svedkov navyše vyplynulo, že u žiadneho z nich nedošlo k žiadnej zmene vo vnímaní žalobkyne 1/, ktoré by malo akýkoľvek súvis s predmetnými tvrdeniami, keďže na otázky pri výsluchu na súde uviedli, že niečo také považujú za hlúposť, resp. neprikladajú tomu žiadnu váhu. Nebol teda preukázaný ani zásah do osobnostných práv žalobcov, resp. najmä žalobkyne 1/, ktorý by mal spočívať v znížení jej cti, vážnosti, resp. dôstojnosti, resp. ohrození týchto osobnostných práv v relevantnej intenzite. V uvedenej časti preto súd žalobu nepovažoval za dôvodnú a zamietol ju.
Z rovnakého dôvodu súd nepovažoval žalobu za dôvodnú ani v časti, v ktorej sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa vyhrážania sa im ublížením na zdraví a smrťou. Takéto tvrdené správanie žalovaného nevyplynulo zo žiadneho vykonaného dôkazu. Pokiaľ žalobkyňa 1/ podala na žalovaného oznámenie v tom zmysle, že sa jej mal okrem iného vyhrážať ublížením na zdraví, takáto priestupková vec bola záznamom Okresného úradu M. I. N., odbor všeobecnej vnútornej správy č. O./XXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX odložená z dôvodu, že nebolo preukázané, že skutočne došlo k udalostiam tak, ako sú popisované oznamovateľkou a jej oznámenie nebolo potvrdené. Ani jeden zo súdom vypočutých svedkov nepotvrdil, že by niekedy bol pri takom správaní žalovaného, ktoré by bolo možné považovať za vyhrážanie sa ublížením na zdraví, príp. smrťou žalobcom. V tejto časti žaloby teda žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno vo vzťahu ku svojim tvrdeniam. Pokiaľ sa žalobcovia v rámci svojho žalobného návrhu domáhali uloženia povinnosti žalovanému „zdržať sa akéhokoľvek konania, ktorým zasahuje do občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia a do práva na zdravie žalobcov“, v tejto časti nebola žaloba určitá a vykonateľná. V negatórnej žalobe je nevyhnutné presne naformulovať, akých činov sa má žalovaný zdržať, všeobecná formulácia spočívajúca v povinnosti zdržať bližšie nekonkretizovaných zásahov do osobnostných práv neobstojí. Súd poukázal na to, že pokiaľ žalobcovia v priebehu konania spomínali, že v minulosti malo zo strany žalovaného dochádzať k neprimerane hlasnému púšťaniu hudby, resp. rádia z jeho pozemku, ktoré ich obťažovalo, vo vzťahu k týmto tvrdeniam neuviedli v žalobe konkrétny nárok, ktorého by sa domáhali. Súd konštatoval, že povinnosť vlastníka nad mieru primeranú pomerom neobťažovať susedov hlukom je súčasťou tzv. susedských práv a z toho vyplývajúcich nárokov v zmysle § 127 Občianskeho zákonníka. Nie je vylúčené, že za určitých okolností môže takéto konanie dosahovať aj intenzitu zásahu do práv na ochranu osobnosti (napr. na ochranu zdravia). V každom prípade však hmotnoprávnou podmienkou pre domáhanie sa nárokov tohto typu je, že neoprávnený zásah trvá, alebo hrozí jeho opakovanie v budúcnosti. Z uvedeného a contrario vyplýva, že ak neexistuje žiadne bezprostredné nebezpečenstvo, prípadne ani hrozba opakovania v budúcnosti, žalobe nemožno vyhovieť. Samotní žalobcovia pritom uviedli, že k hlasnému obťažujúcemu púšťaniu hudby zo strany žalovaného dochádzalo naposledy pred podaním žaloby, pričom aj vypočutí svedkovia zhodne potvrdili, že k tomu už dlhší čas nedochádza.
Vo všeobecnosti platí, že dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka je určitá ujma. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva sa v praxi môžu vyskytnúť ujmy, ktoré svojou povahou alebo stupňom závažnosti
a) neopodstatňujú ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu,
b) opodstatňujú (len) nemateriálnu satisfakciu,
c) opodstatňujú tak nemateriálnu, ako aj materiálnu satisfakciu.
Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti od individuálnych okolností daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Aj v prípade niektorého zásahu do práva na súkromie alebo do práva na podobizne alebo do práva na ochranu mena môže nastať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere); tento negatívny - difamačný následok ale nie je jediným právne akceptovateľným prejavom (jedinou právne relevantnou formou prejavu) závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/137/2008, zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho

súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 53/2010). Žalobcovia si uplatnili aj nárok na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10.000,- Eur pre žalobkyňu 1/ a vo výške 5.000,- Eur pre žalobcu 2/. Súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci boli preukázané určité zásahy zo strany žalovaného do osobnostných práv žalobcov, ktoré viedli k uloženiu mu povinnosti zdržať sa ich do budúcnosti, tieto však z hľadiska ich povahy, intenzity a dôsledkov nemožno objektívne považovať za natoľko závažné, aby odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, teda aj materiálnej satisfakcie. Žalobcovia v tomto smere argumentovali, že konanie žalovaného im zasiahlo do súkromia najmä v tom smere, že sa obmedzil ich pôžitok z trávenia času v rekreačnej lokalite. Viacerí vypočutí svedkovia v zásade potvrdili, že nadobudli dojem, že žalobcovia, najmä žalobca 2/ do lokality nerád chodí, aby nebol vystavený neprimeranému správaniu žalovaného. Sám žalobca 2/ však uviedol, že jeho kontakty so žalovaným boli veľmi sporadické, uviedol vzájomný kontakt maximálne 3 krát za 5 rokov, pričom inak sa žalovanému vyhýba. Uvedený negatívny pocit žalobcov je pochopiteľný s ohľadom na ich dlhodobé konflikty so žalovaným, pričom súd mal za to, že pokiaľ sa jedná o vulgárne prejavy z jeho strany a vyvolávanie obáv z neoprávneného vyhotovovania ich obrazových a iných záznamov, výrokom rozsudku uložené negatórne povinnosti sú spôsobilé prispieť k zlepšeniu situácie, pokiaľ žalovaný prestane z uvedenými zásahmi do osobnostných práv. Súd poukázal aj na tú skutočnosť, že konflikty medzi stranami, najmä žalobkyňou 1/ a žalovaným sú vzájomné, keď aj v minulosti boli obaja potrestaní za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ku ktorému došlo pri ich vzájomnom slovnom konflikte, pričom súd považoval za výraznejšie neprimerané správanie žalovaného. Pokiaľ sa jedná o tvrdené zhoršenie vzťahov medzi žalobcami ako manželmi, primárne nebolo v konaní preukázané, že by žalovaný zodpovedal za akékoľvek tvrdenia o mimomanželských vzťahoch žalobkyne 1/, keď aj z obsahu žaloby vyplýva, že práve tento tvrdený zásah do osobnostných práv žalobcov považovali za najviac intenzívny a primárne od neho odvodzovali aj svoje nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Preukázané zásahy do osobnostných práv žalobcov správaním žalovaného im síce spôsobujú určitú ujmu, avšak táto podľa názoru súdu nedosahuje intenzitu, ktorá by odôvodňovala priznanie materiálnej satisfakcie a už vôbec nie v uplatnenom rozsahu. Vo všeobecnosti súd uviedol, že treba dať za pravdu žalovanému v tom, že výšku prípadne priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch nemožno odvodzovať od prípadne vynaložených majetkových nákladov zo strany poškodenej osoby, pokiaľ by aj bolo preukázané, že tieto náklady vznikli v dôsledku zásahov do práva na ochranu osobnosti.
Súd zamietol návrhy žalobcov na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne G., ktorá sa mala vyjadriť k incidentu, ktorý sa mal stať ešte v roku XXXX, pri ktorom podľa tvrdení žalobkyne 1/ táto spadla pri venčení psov do jarku vinou žalovaného, ktorý nedostatočne zvládol svojho psa, resp. ho provokoval smerom k žalobkyni 1/. Zaoberanie sa uvedeným incidentom nebolo spôsobilé prispieť k inému rozhodnutiu vo veci. Pokiaľ by malo mať súvis s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd poukázal na žalovaným vznesenú námietku premlčania a v tejto súvislosti aj napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 194/2011, zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 58/2014, podľa záverov ktorého právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Pre účely zaoberania sa uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sú teda v prejednávanej veci udalosti, resp. prípadné zásahy do osobnostných práv žalobcov, ku ktorým malo dôjsť viac než 3 roky pred podaním žaloby, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania irelevantné. Z obdobných dôvodov súd nedoplnil dokazovanie ani výsluchom starostu R. I., ktorý sa mal podľa dôkazného návrhu žalobcov primárne vyjadriť k rekonštrukcii prístupovej cesty v roku XXXX, pričom žalobcovia ani netvrdili, že by mal mať akékoľvek informácie vo vzťahu k tým tvrdeným zásahom do ich osobnostných práv, ktoré súd nepovažoval za preukázané, t.j. najmä k údajným tvrdeniam o mimomanželských vzťahoch žalobkyne 1/, príp. o údajnom vyhrážaní sa žalobcom zo strany žalovaného ublížením na zdraví, resp. smrťou. Preto ani jeho výsluch nebol spôsobilý prispieť k inému meritórnemu rozhodnutiu. Pokiaľ žalobcovia navrhli doplnenie dokazovania výsluchmi svedkov U. a G., resp. vyžiadanie priestupkových spisov z obce G. D. od roku XXXX, s týmito dôkaznými návrhmi prišli na v poradí štvrtom pojednávaní vo veci dňa 12.03.2024 v čase, kedy konanie trvalo približne 1,5 roka, pričom tieto neboli reakciou na žiadne nové skutkové tvrdenia, resp. iné prostriedky procesnej obrany žalovaného. Uvedené dôkazné návrhy žalobcov preto súd vyhodnotil ako odporujúce zákonným ustanoveniam o sudcovskej koncentrácii konania v zmysle § 153 Civilného sporového poriadku, keďže žalobcom nič nebránilo predložiť ich už skôr, ak by konali starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Vykonanie takéhoto dokazovania by si pritom vyžadovalo

nariadenie ďalšieho pojednávania a vykonanie ďalších úkonov súdu. Súd preto na uvedené dôkazné návrhy neprihliadol.
O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a 2 CSP na základe zásady úspechu. Žalobcovia boli v konaní úspešní len čiastočne s niektorými zo svojich uplatnených negatórnych nárokov a neboli úspešní v ich zvyšnom rozsahu, ani v rozsahu uplatnených satisfakčných nárokov. Súd preto v zmysle § 255 ods. 2 CSP žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie obidve sporové strany; žalovaný proti výrokom I., II. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie a žalobcovia 1/ a 2/ proti výrokom III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie.

3. Žalovaný podal odvolanie proti výrokom I., II. a IV. z dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“), pričom v konkrétnostiach vo vzťahu k výroku I., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa akýchkoľvek vulgárnych ústnych a vizuálnych prejavov na adresu žalobcov, uviedol, že takmer všetci vypočutí svedkovia až na E. H. vlastne nič nepočuli ani nevideli. Svedok H. potvrdil len, že počul nadávky od žalovaného spoza plota, ktoré nevyplývali z nejakej priamej konverzácie so žalobcami a predpokladal, že tieto smerujú voči žalobkyni 1/. Podľa žalovaného, svedkami, ktorých navrhli žalobcovia bolo vlastne naopak preukázané, že žalovaný sa žiadnym spôsobom neprimeraného správania voči žalobcom nedopustil. V konaní, čo sa týka tvrdených zásahov do ochrany osobnosti, by mala byť intenzita týchto tvrdených zásahov preukázaná nejakým časovým obdobím a konkrétnymi skutkami, ktoré sa mali udiať, pričom toto preukázané nebolo. Nebolo preukázané žiadne konzistentné časové obdobie, kedy by malo k takým útokom zo strany žalovaného dochádzať. Aj svedkovia, ktorí potvrdili nejaké nadávanie, hovorili, že toto počuli zo strany žalovaného raz, čo nestačí na preukázanie zásahu do ochrany osobnosti. Svedok H. je rodinným priateľom žalobkyne, ktorý bol pred pojednávaním v kontakte so žalobcami, keď potvrdil, že noc pred pojednávaním prespal na ich chate. Vo svojej výpovedi opakoval viaceré frázy, ktoré hovorili svedkovia pred ním, napr. že žalobkyňa sa stará o psov lepšie ako niektorí ľudia o deti. Má za to, že tieto skutočnosti zásadne spochybňujú hodnovernosť tohto svedka. Ak je takýto nehodnoverný svedok jediným dôkazom o tvrdených skutočnostiach, ako je to v tomto konaní, tak z tohto dôkazu nemôžu byť vyvodené závery k akým dospel súd v napadnutom rozhodnutí. Presne o tom istom, o čom sa jedná v tomto konaní už boli vedené viaceré priestupkové konania, v ktorých žalobkyňa 1/ neuspela, a tak ako sama tvrdila vo svojich vyjadreniach, musela podať túto žalobu. Domnieva sa, že nie je možné si zamieňať to, čo by sa prípadne malo prejednávať v priestupkovom konaní, a to čo by sa malo riešiť v konaní o ochrane osobnosti, ako to urobili žalobcovia.
Vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozsudku žalovaný namietal, že súd v napadnutom výroku rozhodol o tom, čoho sa žalobcovia v petite žaloby vôbec nedožadovali. Žalobcovia sa v bode I. petitu žaloby dožadovali len zdržania sa vyhotovenia písomností osobnej povahy, vôbec sa nedožadovali toho, o čom rozhodol súd vo výroku II., kde súd rozhodol, že žalovaný je povinný zdržať sa vyhotovovania podobizní, obrazových snímok a obrazových a zvukových záznamov týkajúcich sa žalobcov bez ich súhlasu. Písomnosti z petitu žaloby očividne nemôžu byť podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy. Ďalej namietal, že vo vykonávanom dokazovaní nie je ani jeden dôkaz o tom, že by žalovaný vyhotovoval podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa žalobcov. Jedinými hodnovernými dôkazmi o takejto skutočnosti by boli samotné podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy. Tieto dôkazy súdu doložené neboli. Samotní žalobcovi doložili obrazovú snímku žalovaného, ktorú vyhotovili bez jeho súhlasu. Poukázal na bod 30. napadnutého rozsudku, kde súd uvádza, že: „Súd za konanie dosahujúce takúto intenzitu považuje aj skutočnosť, pokiaľ žalovaný opakovane a dlhodobo naznačuje fotenie žalobcov, držiac mobilný telefón v ruke otočený fotoaparátom smerom k žalobcom v pozícii, v ktorej môže dochádzať k vyhotovovaniu ich obrazových, príp. obrazovo-zvukových záznamov. Bolo preukázané, že práve k takémuto správaniu zo strany žalovaného dlhodobo a opakovane dochádzalo a súd dospel k záveru, že žalovaný takto konal so zlým úmyslom, práve s cieľom vyvolať u žalobcov nepríjemné pocity“. Žalovaný v odvolaní poukázal na to, že napadnutý výrok neznie na naznačovanie fotenia ale na uvedené dokonané údajné skutky žalovaného. Naznačovanie fotenia nemôže byť dôkazom o fotení samotnom. O údajných zvukových záznamoch a dôkazoch o nich sa súd v napadnutom rozsudku vôbec nezmieňuje, a tak v tejto časti považuje okrem uvedenej námietky napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný.
Vo vzťahu k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania (výrok IV.) žalovaný poukázal na to, že petit žaloby mal štyri body. Súd v bode I. výroku čiastočne vyhovel len nepatrnej časti bodu I. petitu žaloby. V bode výroku II. rozsudku rozhodol o tom, čoho sa žalobcovia v petite žaloby vôbec nedožadovali.

Podstatnú časť bodu I. petitu žalobcov zamietol, okrem toho súd zamietol celý bod II., III. a IV. petitu žaloby. Je tak zrejmé, že žalobcovia mali úspech len v nepatrnej časti žaloby, ktorú možno aritmeticky vyjadriť hodnotou maximálne 5 %. Súd tak mal rozhodnúť podľa ustanovenia § 255 CSP v súvislosti s platnou judikatúrou, a vzhľadom len na nepatrný úspech žalobcov mal priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v napadnutej časti, žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, vo vzťahu k odvolaniu žalovaného proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie uviedli, že s tvrdením žalovaného nie je možné sa stotožniť, nakoľko v konaní bolo vykonaných niekoľko dôkazov, z ktorých jednoznačne vyplývalo preukázanie takéhoto konania žalovaného, žalobcovia preukázali, že žalovaný porušoval aj stále porušuje ich osobnostné práva, čím došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov, ktoré boli takej intenzity, že opodstatňovali výrok súdu. Poukázali na bod 29. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a majú za to, že preukázali všetky nimi tvrdené skutočnosti uvedené v žalobe a vo vyjadreniach na pojednávaniach, ako aj intenzitu protiprávneho konania žalovaného a intenzitu a následok konania žalovaného u žalobcov. Svedecké výpovede v konaní preukázali vulgarizmy žalovaného na adresu žalobcov, ako aj iných nenávistných ústnych prejavov na adresu žalobcov. Vysoký počet svedkov na strane žalobcov samo o sebe zdôrazňuje, že išlo o takmer všetkých susedov účastníkov konania, ktorí zhodne potvrdili nepriateľské správanie žalovaného vo vzťahu k žalobcom. Argumentácia žalovaného, že medzi účastníkmi konania prebiehali aj priestupkové konania ešte nezakladá dôvod na zamietnutie žaloby žalobcov. Tak intenzívny zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcov zo strany žalovaného bolo nevyhnutné riešiť žalobou, nakoľko samotné priestupkové konanie v konaní žalovaného nezabránilo v pokračovaní porušovania práv žalobcov zo strany žalovaného. Argument žalovaného o údajných priestupkových konaniach je preto irelevantný. Nestotožňujú sa so spochybňovaním svedeckej výpovede svedka H., nakoľko ide o rodinného priateľa, ktorý sa nachádzal v nehnuteľnosti, pri ktorej dochádza k všetkým protiprávnym zásahom zo strany žalovaného na žalobcov. Práve takéto osoby majú najlepšiu možnosť vec objektívne posúdiť a byť priamymi svedkami protiprávnych konaní žalovaného. Svedok skutočne a pravdivo opísal všetko čo videl a počul vlastnými zmyslami.
Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie v písomnom vyjadrení uviedli, že pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádza, že vyhotovovanie fotografií žalovaným nebolo nijakým spôsobom v konaní preukázané, s týmto tvrdením nie je možné súhlasiť, nakoľko v predmetnom konaní bolo toto konanie žalovaného preukázané niekoľkými dôkazmi, a to okrem zhotovenej fotografie na pozemku žalobcov, ako ich neustále žalovaný obťažuje s mobilným telefónom v ruke, t.j. stojí nad plotom žalobcov otočený smerom k žalobcom a drží mobil v ruke, s ktorým naznačuje tak, že si žalobcov fotografuje. Žalovaný opomenul dôkazy – svedecké výpovede niekoľkých svedkov o tom, ako boli priamymi svedkami fotografovania si žalobcov žalovaným, ako to vyplýva zo svedeckých výpovedí svedkyne G., C., C. a H.. Preto nie je pravdivým tvrdením žalovaného, že neexistuje žiadny dôkaz o tom, že by si žalovaný fotografoval žalobcov. Ak by si aj v hypotetickej rovine žalovaný skutočne neurobil obrazovú snímku žalobcov, to na veci nič nemení, keď práve sám žalovaný zakaždým konal tak, aby narúšal súkromie žalobcov a vzbudzoval v nich dojem, že si ich neustále fotí, a to aj za prítomnosti svedkov. Pred prvoinštančným súdom bolo predmetom konania dokazovanie aj toto konanie žalovaného, teda vyhotovovanie si obrazových snímok, fotografovanie obrazových a zvukových záznamov, o čom svedčí samotná žaloba žalobcov. Z uvedeného považujú námietky žalovaného za nedôvodné a nepreukázané.
Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného k výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie uviedli, že tvrdenie žalovaného o tom, že žalobcovia boli úspešní v nepatrnej časti, sa nezakladá na pravde a súd správne rozhodol, ak žalovanému nepriznal náhradu trov konania, nakoľko žalovaný skutočne v konaní 100 % úspešný nebol. Odvolanie žalovaného považujú v celom rozsahu za nedôvodné. Navrhli odvolaciemu súdu, aby vyhovel odvolaniu žalobcov zo dňa 04.06.2024 v celom rozsahu, ktorým navrhujú, aby rozsudok okresného súdu vo výroku III. a IV. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal žalobcom náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že s podaným vyjadrením nesúhlasí, považuje ho v celom rozsahu za nedôvodné. Pokiaľ vo vyjadrení uviedli, že „Vysoký počet svedkov zo strany žalobcov samo o sebe zdôrazňuje, že išlo o takmer všetkých susedov účastníkov konania...“ poukázal na to, že okrem chaty žalobcov je blízkom okolí ďalších XX chát a len dvaja susedia (p. G. a p. C.) boli svedkami žalobcov. Žalobcovia zavádzajú nepravdivými tvrdeniami. Väčšina susedov

sa so žalobcami nekontaktuje kvôli samotnej žalobkyni. Ostatní traja svedkovia žalobcov, p. H. a p. C. sú blízki priatelia, p. P. je osoba, ktorá často vykonáva pomocné práce súvisiace s údržbou nehnuteľnosti žalobcov za finančnú odmenu. Svedkovia okrem p. H. neboli osobne pritom, že by žalovaný žalobcom nadával. Svedkovia p. G., p. C. a p. C. počuli, že žalovaný nadával na jeho pozemku, alebo sa sprostredkovane dozvedeli od žalobkyne, že nadával žalobcom. Sused p. C. vypovedal, že bol svedkom stretu medzi žalobkyňou a žalovaným, kde padali aj vulgárne výrazy, bolo to v roku XXXX a tento spor riešil Okresný úrad M. I. N., pracovisko D. G. v roku XXXX. C. C. bol vtedy svedkom žalobkyne a na priestupkovom konaní žalovaný za svoje nadávky bol potrestaný poriadkovou pokutou. V ďalšom prípade, keď žalobkyňa napadla žalovaného, v priestupkovom konaní dostala pokutu žalobkyňa. Jedine p. H. vo svojej výpovedi tvrdil, že žalovaný žalobcom nadával, ale aj to neadresne tvárou v tvár. Taktiež vypovedal, že kvôli nadávaniu zo strany žalovaného menili žalobcovia plot. Toto tvrdenie je klamstvo. Žalobcovia menili pôvodný pletivový plot, pretože Stavebný úrad v G. D. nariadil žalobcom odstránenie (preloženie) tohto plotu umiestneného na obecnom pozemku – príjazdovej ceste. Aj toto je dôkazom, že tvrdenia p. H. boli sprostredkované, nepresné až nepravdivé, čo evokuje, že p. H., rodinný priateľ žalobcov, bol na svedectvo pravdepodobne pripravovaný (ako priznal, noc pred pojednávaním prespal v chate žalobcov), a preto nie je dôveryhodný svedok. Vo vzťahu k odvolaniu proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania trvá na tom, že žalobcovia neboli úspešní vo svojej žalobe a súd zamietol podstatnú časť žaloby a vzhľadom na nepatrný úspech žalobcov považuje náhradu trov konania za odôvodnenú.

6. Žalobcovia sa následne k vyjadreniu žalovaného písomne nevyjadrili.

7. Proti výroku III. a IV. podali odvolanie žalobcovia v 1/ a 2/ rade, poukazujúc na odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. e/, f/, g/ a h/ CSP, pričom v konkrétnostiach poukázali na časť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v bode 29. s poukazom na to, že súd musel rozhodnúť o povinnosti zdržať sa konania žalovaným vo vzťahu k obom žalobcom, keď súd zhodnotil intenzitu, a to, že protiprávne konanie žalovaného trvá roky, presne od roku XXXX, kedy sa žalobcovia prisťahovali, a teda nebyť začatia súdneho konania podaním žaloby zo strany žalobcov, by zo 100 %-nou istotou konanie žalovaného neprestalo v žiadnom rozsahu, ani by sa nezmiernilo. Prvoinštančný súd mal priznať náhradu nemajetkovej ujmy, pričom mal mať za preukázané, že konanie žalovaného je takým intenzívnym zásahom do osobnostných práv žalobcov, kedy Občiansky zákonník priznáva nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ako finančnej satisfakcie, poukazujúc na ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uviedli, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, ak nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani jednému zo žalobcov. Z konania vyplýva, že žalovaný dlhodobo koná tak, aby tým úmyselne vyvolal nepríjemné pocity na strane oboch žalobcov, čo skonštatoval aj prvoinštančný súd, pričom sa ďalej súd nezaoberal intenzitou tohto konania a jeho následkami. Poukázali na vysoký počet svedkov na strane žalobcov, ktorí zhodne potvrdili nepriateľské správanie žalovaného vo vzťahu k žalobcom. Súd nesprávne právne posúdil ak zhodnotil, že k zásahu dochádza zo strany žalovaného, zásah trvá roky a je spôsobilý privodiť ujmu, avšak podľa názoru súdu nepovažuje za dôvodné priznať finančné zadosťučinenie žalobcom. Žalobcovia sú presvedčení o tom, že skutkový stav by bol pre každého jedinca neznesiteľný, nakoľko každodenné, hoci aj slovné napádania, čo do fyzickej likvidácie osoby, vulgárne pomenovania na adresu žalobcov a klamlivé prezentovanie domnelých tvrdení žalovaného na adresu žalobkyne, sú dôvodom pre priznanie požadovaného nároku. Súd nesprávne právne posúdil vec, ak uviedol v bode 36. odôvodnenia, že tvrdené zhoršenie vzťahov medzi žalobcami, ako manželmi, primárne v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný zodpovedal za akékoľvek tvrdenia o mimomanželských vzťahoch žalobkyne 1/, aj keď z obsahu žaloby vyplýva, že práve tvrdený zásah do osobnostných práv žalobcov považovali za najviac intenzívny a primárne od neho odvodzovali svoje nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Namietali, že právny názor súdu nie je v súlade s ustanovením § 13 Občianskeho zákonníka ani s ustálenou rozhodovacou praxou. Súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak zhodnotil, že nemal za preukázaný zásah do osobnostných práv žalobcov v takom rozsahu, že považoval žalobu v časti nároku nemajetkovej ujmy v peniazoch za nedôvodnú, aj vo vzťahu ku skutočnosti, že mal za preukázané, že medzi žalobcami, ako manželmi, vznikajú konflikty a neznesiteľné situácie skrz správania žalovaného. Súd nesprávne zistil skutkový stav, ak ustálil, že nemá za preukázaný negatívny dopad konania žalovaného na vzťah medzi žalobcami, čo malo odôvodňovať náhradu nemajetkovej ujmy. Svedecké výpovede preukázali, že k neznesiteľným zásahom do osobnostných práv žalobcov zo strany žalovaného skutočne dochádza, ako aj to, že svedecké výpovede potvrdili, že žalobca v 2/ rade na chatu už takmer nechodieva, neznáša to tam skrz žalovaného a konanie žalovaného mu je natoľko neznesiteľné, že si prestal užívať svoju vlastnú chatu, ktorú si so žalobkyňou v 1/ rade

kupoval pôvodne za účelom rekreácie a oddychu, čo sa však nikdy nestalo. Žalobca v 2/ rade nemá chuť chodiť na chatu, zostáva radšej v D. a najradšej by sa z chaty úplne odsťahoval, čo vytvára konflikty so žalobkyňou v 1/ rade, nakoľko žalobkyňa v 1/ rade má citovú väzbu k rekreačnej chate. Práve nechuť jej manžela – žalobcu v 2/ rade tam chodiť spôsobuje to, že ako manželia nemôžu spoločne tráviť čas na tejto chate, čím samozrejme vznikajú konflikty medzi nimi a nútená odluka navzájom, čo je spôsobené výlučne konaním žalovaného. Ak uvedenú skutočnosť považoval súd za nedôvodnú, nielenže nesprávne zistil skutkový stav veci, ale vykonal tak nesprávne právne posúdenie veci na základe predložených dôkazov a právnych predpisov SR. Súd sa pri hodnotení intenzity zásahu žalovaného nezaoberal s dôvodom kúpy chaty, s dôvodom trávenia času žalobcov na predmetnej nehnuteľnosti, resp. celkový účel nehnuteľnosti, ktorým sa na základe konania žalovaného úplne vytratil. Uvedené je nevyhnutné posudzovať pri zisťovaní intenzity zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcov a vyhodnocovaní narušených vzťahov a celkových následkov konania žalovaného vo vzťahu k žalobcom. Súd nesprávne zistil skutkový stav veci a nesprávne vec právne posúdil, keď v bode 31. uviedol k tvrdeniu žalobcov o ohováraní a očierňovaní žalobkyne v 1/ rade o údajnom milencovi, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný takéto tvrdenia o žalobkyni 1/ šíril, ani že by bol ich pôvodcom. Z tvrdení žalobcov a z výpovedí svedkov vyplýva, že žalovaný zámerne ohováral žalobkyňu 1/ a označoval ju za ženu ľahkých mravov, ktorá sa má podľa jeho slov stretávať v lese s mladými elektrikármi. Ide o ponižujúce tvrdenie žalovaného na adresu žalobkyne 1/. Prvoinštančný súd sa s uvedeným nijakým spôsobom nezaoberal. Poukázali na svedeckú výpoveď D. C., ktorý uviedol, že v čase, keď kúpil chatu mu sám žalovaný hovoril, že žalobkyňa v 1/ rade žije promiskuitným spôsobom života s nejakými stavebnými pracovníkmi. Už len z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa dlhodobo zapodieva so žalobcami a neustále šíri klamstvá o nich. Nesprávne sa vysporiadal súd so svedeckou výpoveďou Q. T., ktorý vypovedal jednak v rozpore so žalovaným a išlo o výpoveď, ktorá sa nezakladala na pravde. Svedok T. účelovo vypovedal proti žalobcom, pričom súd opomenul vykonať dokazovanie aj vo vzťahu k dôveryhodnosti svedkov. Svedok Q. T. nie je dôveryhodným svedkom, nakoľko jeho motív čo najviac uškodiť žalobcom spočíva v tom, že sám vedie niekoľko správnych konaní proti žalobcom, na základe čoho má svedok pádny dôvod mstiť sa im a účelovo vypovedať v rozpore so skutočným stavom veci. Poukázali na to, že podľa názorov odbornej literatúry sa pri hodnotení hodnovernosti svedeckej výpovede presadzuje tzv. doktrína RAVEN. Žalobcovia uviedli, že majú za to, že svedok nemohol vypovedať pravdu jednak pre jeho konflikty so žalobcami, ako aj preto, že nemá zo svojho okna výhľad, ktorý opisoval ako výhľad, z ktorého mal údajne vidieť žalobkyňu v 1/ rade s mladým elektrikárom. Svedok zámerne podsúval tvrdenie, že údajne niečo videl, aby prilepšil žalovanému. V skutočnosti svedok nedisponuje uvedeným výhľadom (stavebne nevyhovujúca dispozícia pre uvedené) a toto ohováranie nadobudol priamo od žalovaného, čo de facto aj potvrdil tým, že so žalovaným sa často stretáva a často diskutujú aj o žalobcoch. Žalobcovia majú za to, že uniesli dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní nepravdivých tvrdení žalovaného o údajnej nevere žalobkyne v 1/ rade s mladými elektrikármi. Súd nesprávne právne vec posúdil aj v prípade, ak tvrdil, že žalobca v 2/ rade sa síce dozvedel o údajnej nevere svojej manželky, o žalobkyni v 1/ rade, ale neveril tomu, a tak uvedené nie je možné posudzovať ako závažnú ujmu alebo intenzívnejší zásah do osobnostných práv žalobcov. To, že žalobca v 2/ rade vynaložil s touto informáciou tak, že radšej veril vlastnej manželke ako žalovanému, alebo iným svedkom, ešte neznamená, že tým žalovaný závažne nezasahuje do osobnostných práv žalobcov a nespôsobil im tým ujmu na základe neznesiteľného správania žalovaného, ktorý nemá právo rozširovať nepravdivé informácie o žalobkyni v 1/ rade. Žalobca v 2/ rade sa snažil s informáciou naložiť racionálne, avšak prvostupňový súd nevykonal rozsiahle dokazovanie vo vzťahu k žalobcovi v 2/ rade, ako veľmi ho tieto obvinenia jeho manželky ovplyvnili, a či teda do dnešného dňa nezostal upodozrievavý k manželke, aj keď deklaruje, že tvrdeniam žalovaného o údajnej nevere manželky neverí. Racionálne zmýšľanie žalobcu v 2/ rade ešte neznamená, že mu nebola spôsobená ujma. Žalobkyňa v 1/ rade taktiež preukázala, že klamlivé tvrdenia žalovaného ohľadom jej údajnej nevery ju natoľko ponížili a urazili, že pociťuje závažnú ujmu v dôsledku porušenia jej osobnostných práv. Zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že žalovaný spolu s T. Q. často ohovárali žalobcov a práve žalovaný „vynášal“ klamlivé klebety o žalobkyni v 1/ rade, že má údajného milenca. Žalobcovia majú za to, že súd nesprávne zistil skutkový stav veci a nesprávne vec právne posúdil, ak nielenže vzhľadom na rozsah a intenzitu zásahu do osobnostných práv žalobcov nepriznal nemajetkovú ujmu, ale považoval za nepreukázané aj šírenie klamlivých klebiet o údajnom milencovi a nezaviazal žalovaného ospravedlniť sa žalobcom. Vzhľadom na okolnosti prípadu, intenzitu, no najmä čas trvania neoprávneného zásahu (od roku XXXX až po súčasnosť), počas ktorého sú žalobcovia v neustálom strese a žijú v obavách o svoj život, je nevyhnutné, aby súd priznal nemajetkovú ujmu v peniazoch v prospech žalobcov, preto úvahy súdu sú právne nesprávne. Uvádzanie takýchto nepravdivých tvrdení veľmi vplýva na psychickú stránku

žalobcov. Žalobca 2/ vníma veľmi negatívne informácie ohľadom údajnej nevery svojej manželky. Tým, že žalovaný tieto nepravdivé tvrdenia uvádza a šíri ďalej medzi susedmi, má to veľmi zlý dopad na zdravotný stav žalobcu, a to nielen po psychickej stránke, ale aj fyzickej. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je dosiahnuť vyváženosť miery ujmy na hodnotách ľudskej dôstojnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takej nemajetkovej ujmy a s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, ktoré neboli prvoinštančným súdom zohľadnené pri vydaní rozhodnutia, čím boli splnené odvolacie dôvody. Na základe skutočnosti, že žalovaným zverejnené tvrdenia a hodnotiace úsudky o žalobkyni predstavujú taký závažný zásah do občianskej cti žalobcov, že ním bola v značnej miere znížená ich vážnosť v spoločnosti a ohrozené ich postavenie a uplatnenie v spoločnosti, pričom z hľadiska intenzity rozsahu a trvania je tento zásah potrebné považovať za mimoriadne závažný. Namietali, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal ani so skutočnosťou, že žalovaný niekoľkokrát strieľal zo strelnej zbrane, na základe čoho sa žalobcovia dôvodne obávajú o svoje zdravie a život. Žalobcovia po celý čas poukazovali na konanie žalovaného, avšak súd vykonal dokazovanie iba v užšom rozsahu, pričom niekoľko navrhnutých dôkazov nevykonal, resp. z dôkazov, ktoré vykonal, vyhodnotil nesprávne skutkový stav veci, nakoľko nedošlo k ich dôkladnému skúmaniu. Streľbu žalovaného z jeho pozemku počulo niekoľko susedov, pričom súd opomenul túto skutočnosť. K odvolaniu predložili videonahrávky o streľbe, uvádzajúc, že z týchto je počuť streľbu z pozemku žalovaného, ako aj ďalšie video (natočené 10 minút po streľbe) ako žalovaný odchádza motorovým vozidlom z pozemku preč. Podľa žalobcov rozhodnutie súdu vykazuje vážne nedostatky pri nezohľadnení tak závažných skutočností a riadneho prezistenia skutočného stavu vo veci vzhľadom na intenzitu konania žalovaného a ujmy spôsobenej žalobcom. Žalobcovia majú za to, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP vzhľadom na navrhované dôkazy počas súdneho konania žalobcami, a to práve s ohľadom na priebeh konania, t.j. v danej veci nešlo iba o navrhované dôkazy, ktoré bolo možné navrhnúť v čase podania žaloby, ale aj o dôkazy, ktorých potreba vyplynula počas priebehu súdneho konania. Súd nesprávne aplikoval § 153 CSP pri zamietnutí návrhu na doplnenie dokazovania, vzhľadom na zásadu sudcovskej koncentrácie, ako aj to, že podľa súdu uvedené dôkazy nemohli nijako preukázať tvrdenia žalobcov. Nie je možné sa stotožniť s tvrdením súdu, že údajná povinnosť zdržať sa určitých konaní žalovaným postačuje na jeho nápravu, nakoľko po vyhlásení rozsudku žalovaný pokračuje v protiprávnom konaní a obmedzuje výrazným spôsobom život žalobcom, a to vulgárnymi označeniami žalobcov, hanlivými gestami na žalobcov, neskutočne hlasnej hudbe do 22:00 hod. Majú za to, že neprimerané zasahovanie do života žalobcov žalovaným, čím im je spôsobená nemajetková ujma, je nielen možné ohodnotiť v peniazoch, ale dokonca má nevyčísliteľnú hodnotu, nakoľko tak intenzívne konanie žalovaného spôsobilo žalobcom až doživotnú traumu, v podvedomí neustály strach, čo im žalovaný opäť spraví a akú hanbu a poníženie budú musieť ešte zažiť pred svojimi známymi a pod., čo si prvoinštančný súd žiadnym spôsobom nezohľadnil, resp. ani len nepredstavil situáciu, aké to vôbec môže byť, žiť vedľa človeka, ktorý má neustále zlý úmysel ublížiť druhým, čo dokonca v tomto súdnom konaní sa aj potvrdilo, keď sám súd zhodnotil, že dané konanie by ako ujmu pociťovala každá fyzická osoba, nie len žalobcovia. Uvedené tvrdenie súdu a následne jeho rozhodnutie je v značnom rozpore, t.j. výroková časť s odôvodnením nekorešpondujú v celom rozsahu. Rozhodnutie súdu je nesprávne, nezákonné. Majú za to, že žaloba vo veci samej je dôvodná v celom rozsahu. Navrhli, aby odvolací súd výrok III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že odvolanie považuje za nesprávne. Žalobcovia v odvolaní nevychádzajú vôbec z vykonaného dokazovania, snažia sa zamieňať svoje nepreukázané tvrdenia za preukázané skutočnosti, ktorú taktiku používajú od začiatku sporu. Ich odvolanie nemá žiadnu výpovednú hodnotu. Je z neho zrejmá len očividná snaha žalobcov prezentovať nepreukázané skutočnosti za preukázané s nádejou, že viacnásobným opakovaním presvedčia súd, že nepreukázané skutočnosti sú vlastne preukázané. Nevychádzajú vôbec z dôkaznej situácie a svoje tvrdenia považujú za automaticky preukázané, pritom viacero svedkov ich usvedčuje z uvádzania nepravdivých informácií, najmä svedok S. T. potvrdil skutočnosť, že videl žalobkyňu 1/ viesť sa s mladým elektrikárom za ruku z lesa a tiež, že lákala jeho robotníkov na kávu v jej dome. Údajne nepravdivé skutočnosti, ktorými mal žalovaný ohovárať žalobkyňu 1/ sa preukázali ako pravdivé a navyše sa vôbec nepreukázalo ohováranie zo strany žalovaného. Na tomto ohováraní bola pritom vystavená žaloba žalobcov. Žalobcovia v odvolaní len opakovane potvrdili túžbu získať od žalovaného požadované peňažné prostriedky a iné v žalobe požadované veci sú pre nich nepodstatné. Poukázal na to, že takmer

všetci vypočutí svedkovia, až na E. H. nič nepočuli ani nevideli. Svedok H. potvrdil len, že počul nadávky od žalovaného spoza plota, ktoré nevyplývali z nejakej priamej konverzácie so žalobcami a predpokladal, že tieto smerujú voči žalobkyni 1/. V ďalšom uviedol žalovaný rovnaké skutočnosti, ako v podanom odvolaní žalovaného. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil časť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorý žalobcovia napadli odvolaním.

9. Žalobcovia 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedli, že s tvrdením žalovaného nesúhlasia. Tvrdenia žalobcov reflektujú aj na svedecké výpovede v konaní, čím v prípade pochybností odkazujú na zvukové nahrávky z pojednávaní vo veci na prvoinštančom súde, kde svedkovia jasne potvrdili skutočnosti, ktoré žalobcovia označujú vo svojom odvolaní. Nesprávnosť a údajnú žiadnu výpovednú hodnotu odvolania žalovaný opiera iba o svedeckú výpoveď svedka Q. T.. Žalovaný nešpecifikoval a neoznačil tvrdenia, v čom spočíva nesprávnosť odvolania a zároveň nevysvetlil, prečo by mala byť braná do úvahy svedecká výpoveď výlučne len svedka na jeho strane, a teda, keď to jeho svedok nepotvrdil, tak majú údajne žalobcovia fabulovať. Z uvedeného je zrejmé, že vyjadrenie žalovaného je nedôvodné, neposkytuje žiadne relevantné zdôvodnenie, v čom má spočívať nesprávnosť odvolania žalobcov, ani predloženie žiadnych dôkazov na podporu svojich tvrdení. Žalovaný svojim vyjadrením nespochybnil, že by odvolanie žalobcov nebolo dôvodné, na základe čoho majú za to, že namieta iba formálnu nesprávnosť, avšak dôvodnosť nespochybnil. Nezakladá sa na pravde vyjadrenie žalovaného, že všetci vypočutí svedkovia v konaní až na svedka H. nič nepočuli ani nevideli. Svedkovia potvrdili skutočnosti, ktoré uvádzajú v odvolaní. Poukázali na svedeckú výpoveď H. G., D. C., J. C., E. C. H., C. P.. Vo vzťahu k svedkovi E. C. H. uviedli vo vyjadrení rovnaké skutočnosti, ako uviedli vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného; vo vzťahu k svedkovi Q. T. uviedli rovnaké skutočnosti, ako v podanom odvolaní žalobcov a v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného. V závere uviedli, že s ohľadom na dlhodobé neznesiteľné správanie žalovaného voči žalobcom, boli žalobcovia nútení dať chatu na predaj, čo malo za následok, že chata sa XX.XX.XXXX predala. Vykonávajú sa úkony k prepisu vlastníka na príslušnom katastri nehnuteľností.

10. Žalovaný k písomnému vyjadreniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že žalobcovia uvádzajú, že predali všetky nehnuteľnosti, t.j. dom a pozemky susediace so žalovaným, ktorú skutočnosť dokladal listom vlastníctva, kde je už uvedený nový vlastník nehnuteľností. Uvedené nehnuteľnosti boli jediným dôvodom kontaktov účastníkov ako susedov. Po predaji týchto nehnuteľností je kontakt účastníkov vylúčený, keďže žalobcovia majú trvalý pobyt v D. a žalovaný v D. G.. Úplne tak odpadol predmet žaloby a predmet sporu účastníkov konania, ktorý je bezprostredne závislý na pravidelnom kontakte účastníkov pri užívaní ich susediacich nehnuteľností. Aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie je po predaji nehnuteľnosti žalobcami bezpredmetný. Žaloba by tak mala byť z tohto dôvodu zamietnutá. Predajom nehnuteľností žalobcov sa potvrdila domnienka, že zo strany žalobcov bol celý spor špekulatívne vykonštruovaný. Žalobcovia predajom nehnuteľností potvrdili svoju túžbu získať od žalovaného požadované peňažné prostriedky a iné v žalobe požadované veci súd pre nich nepodstatné. Z tohto pohľadu sa javí tvrdenie žalobcov, že nehnuteľnosti údajne predávali kvôli žalovanému, ako mimoriadne bizardné a ničím neodôvodnené. Žalobcovia pokračujú vo vyjadrení vo svojej taktike, opakovane uvádzajú spleť nepreukázaných fabulácií, pri ktorých sa tvária, že sú preukázané a snažia sa tak odkloniť pozornosť súdu od toho, čo je skutočne predmetom sporu. Žalobcovia v konaní nepreukázali vôbec nič v takej intenzite, ktorá by odôvodňovala ich nárok. Nesúvislé tvrdenia im naklonených svedkov bez akýchkoľvek časových súvislostí sú podľa názoru žalovaného jasným dôkazom toho, že tvrdenia žalobcov sú nepravdivé. Navrhol žalobu zamietnuť a žalovanému priznať trovy konania na súde prvej inštancie aj trovy odvolacieho konania.

11. Žalobcovia sa následne k vyjadreniu žalovaného písomne nevyjadrili.

12. V dôsledku odvolania podaného žalovaným proti výroku I., II. a IV. a proti výroku III. a IV. žalobcami 1/ a 2/ krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. s poukazom na ustanovenie § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil, rovnako odvolací súd zrušil aj výrok IV., ako výrok závislý a vec v zrušenej časti (výroky II. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie) podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

16. Na základe podaných odvolaní, jednak žalobcami 1/ a 2/, ako aj žalovaným, tak v rozsahu podaných odvolaní podľa § 379 CSP a dôvodov podaných odvolaní podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, vo vzťahu k výrokom I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania zistil a v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Preskúmaním veci zároveň odvolací súd dospel k názoru, že súd prvej inštancie vo veci vykonal správne právne hodnotenie a rozhodnutie súdu, čo sa týka výroku I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie je vecne správne. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsahu odvolania žalovaného vo vzťahu k výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacie dôvody uvedené v jeho odvolaní, ako aj s prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcov 1/ a 2/ vo vzťahu k výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie a odvolacie dôvody uvedené v ich odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a odvolanie žalobcov 1/ a 2/ voči výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie dôvodné nie sú, nemožno im vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku I. a III. považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

17. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie – výrok I. a výrok III. za vecne správny ako vo výrokovej časti, tak aj v časti odôvodnenia. Zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.
17.1 Nad rámec uvedeného odvolací súd s prihliadnutím na odvolacie námietky žalovaného uvedené v jeho odvolaní voči výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, keď namietal, že takmer všetci vypočutí svedkovia, až na E. H., vlastne nič nepočuli a nevideli, s poukazom na to, že svedok H. potvrdil len, že počul nadávky od žalovaného spoza plota, ktoré nevyplývali z nejakej priamej konverzácie so žalobcami a predpokladal, že tieto smerujú voči žalobkyni, odvolací súd uvádza, že túto odvolaciu námietku vrátane spochybňovania hodnovernosti svedeckej výpovede svedka H. nemožno považovať za dôvodnú. Odvolací súd oboznámením sa s obsahom spisu vrátane výpovedí všetkých vypočutých svedkov v konaní pred súdom prvej inštancie dospel k názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu správne ustálil dôvodnosť žaloby v časti, ktorou sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa akýchkoľvek vulgárnych ústnych a vizuálnych prejavov na adresu žalobcov. Súd na základe vykonaného dokazovania, ktoré uviedol v odôvodnení rozhodnutia v bodoch 5.1, 10., 12.1, 13., 14.1, 15. a s prihliadnutím na zistený skutkový stav, ktorý vyhodnotil v bode 28. a 29., správne dospel k záveru, že je potrebné poskytnúť ochranu žalobcom, ktorí sa domáhali negatórneho nároku, a to v podobe upustenia od neoprávnených zásahov do práva na ochranu ich osobnosti v časti žaloby, ktorou sa domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa akýchkoľvek vulgárnych ústnych a vizuálnych prejavov na adresu žalobcov, keďže súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že k takýmto zásahom zo strany žalovaného dochádzalo opakovane a v dlhšom časovom období. Súd prvej inštancie správne posúdil, že správanie sa žalovaného vo vzťahu k žalobcom predstavuje zásah do osobnosti žalobcov, pričom konanie žalovaného proti osobnej integrite žalobcov zasahuje práve do ich práva na súkromie, ľudskú dôstojnosť a česť v spoločnosti. Rovnako správne vyhodnotil, že sa jedná o zásahy počas dlhšieho obdobia, hoci aj nižšej intenzity z hľadiska časnosti ich výskytu (s prihliadnutím na zistený skutkový stav) a je po práve, aby súd uložil povinnosť žalovanému zdržať sa akýchkoľvek vulgárnych ústnych

a vizuálnych prejavov na adresu žalobcov. Preskúmaním veci teda odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. je vecne správny a žalovaným uvádzané odvolacie dôvody dôvodné nie sú.

18. Vo vzťahu k výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný. Vo vzťahu k odvolacej námietke, keď žalovaný predovšetkým namietal, že súd prvej inštancie v napadnutom výroku rozhodol o tom, čoho sa žalobcovia v petite žaloby vôbec nedožadovali, keď žalobcovia v bode I. petitu žaloby sa dožadovali zdržania vyhotovovania písomností osobnej povahy, vôbec sa nedožadovali toho, o čom súd rozhodol v bode II. žaloby, kde sa uvádza: „Žalovaný je povinný zdržať sa vyhotovovania podobizní, obrazových snímok a obrazových a zvukových záznamov týkajúcich sa žalobcov bez ich súhlasu“, pričom namietal, že písomnosti, ktoré sú uvedené v petite žaloby nemôžu byť podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy, odvolací súd preskúmaním veci dospel k názoru, že táto odvolacia námietka žalovaného je dôvodná. Odvolací súd uvádza, že v zmysle § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Žalobný návrh (tzv. petit) patrí medzi osobitné podstatné náležitosti žaloby. Právna úprava ustanovení § 132 ods. 1 CSP ukladá povinnosť žalobcom formulovať žalobný návrh – petit, ktorý musí byť jasný, zrozumiteľný a presne formulovaný. Z obsahu žaloby nepochybne vyplýva, čoho sa žalobcovia 1/ a 2/ žalobou domáhajú, pričom z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobcovia okrem iných nárokov sa domáhali aj zdržania sa akéhokoľvek vyhotovovania písomností osobnej povahy žalobcov, ktorý nárok je súčasťou rozsudočného návrhu žalobcov v bode I. Preskúmaním veci odvolací súd mal nepochybne preukázané, že všetky ostatné nároky uplatnené žalobcami v rozsudočnom návrhu - v petite v bode I. žaloby, rozhodnutím súd prvej inštancie vyčerpal a je zrejmé, že vo vzťahu k petitu žalobcov, ktorí sa domáhali okrem iného zdržania sa akéhokoľvek vyhotovovania písomností osobnej povahy žalobcov, súd rozhodol výrokom II., ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa vyhotovovania podobizní, obrazových snímok a obrazových a zvukových záznamov týkajúcich sa žalobcov bez ich súhlasu; je teda nepochybné, že súd prvej inštancie rozhodoval mimo rámca ustanovenia § 216 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 216 ods. 1 CSP je súd viazaný žalobným návrhom žalobcu a v súdenej veci sa ani nejednalo o možné prekročenie žalobného návrhu, podľa § 216 ods. 2 CSP, keďže v tejto časti určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami nevyplýva z osobitného predpisu. Je tak potrebné prisvedčiť odvolacej námietke žalovaného vo vzťahu k výroku II., že súd v napadnutom výroku II. rozhodol o tom, čoho sa žalobcovia žalobným návrhom nedomáhali. Odvolací súd uvádza, že žalobcovia 1/, 2/ v predmetnom spore ako dominus litis určujú predmet súdneho konania; zo žalobných tvrdení a z požadovaného znenia rozhodnutia (petitu) musí byť celkom nepochybné a jednoznačné, čoho sa žalobcovia domáhajú, pričom v tomto prípade sa žalobcovia domáhali zdržania sa akéhokoľvek vyhotovovania písomností osobnej povahy žalobcov. Je potrebné konštatovať, že žalobcovia v rozsudočnom návrhu jednoznačne vymedzili výrok a síce, že sa domáhajú zdržania sa akéhokoľvek vyhotovovania písomností osobnej povahy žalobcov a pokiaľ súd prvej inštancie nerozhodol o takomto v konkrétne špecifikovanom žalobnom návrhu žalobcov 1/ a 2/ dopustil sa porušenia základného práva na súdnu ochranu žalovaného a porušil zásadu ne ultra petitum, čím sa dopustil pochybenia a je naplnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, keď konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z týchto dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu v napadnutom výroku II. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď súd prvej inštancie bude v ďalšom konaní povinný rozhodovať o žalobe žalobcov s prihliadnutím na rozsudočný návrh žalobcov.

19. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, berúc do úvahy odvolacie námietky žalobcov, preskúmaním rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania zistil a v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje. Zároveň odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením časti uplatneného nároku žalobcami, v ktorej súd prvej inštancie nevyhovel a výrokom III. rozsudku v prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcov zamietol.
19.1 S poukazom na § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd považuje výrok III. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti, tak aj v časti odôvodnenia, pričom v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd s prihliadnutím na najzásadnejšie odvolacie námietky žalobcov 1/ a 2/ uvedené v ich odvolaní proti výroku III., uvádza nasledovné:

Pokiaľ žalobcovia namietajú rozhodnutie súdu prvej inštancie v tom smere, že podľa názoru žalobcov vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keď v danom prípade súd nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani jednému zo žalobcov, odvolací súd preskúmaním veci mal za preukázané, že súd prvej inštancie aj v časti nároku, v ktorej sa žalobcovia domáhali náhrady nemajetkovej ujmy, berúc do úvahy zistený skutkový stav z vykonaného dokazovania, dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nárok žalobcov, ktorí sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy, a to žalobkyňa 1/ vo výške 10.000,- Eur a žalobca 2/ vo výške 5.000,- Eur, nepovažoval za dôvodný. Súd podrobne v bodoch 34., 35. a 36. odôvodnenia rozsudku vysvetlil, na základe akého zisteného skutkového stavu a pri akých úvahách dospel k názoru, že zásahy zo strany žalovaného do osobnostných práv žalobcov, ktoré viedli k uloženiu povinnosti žalovanému zdržať sa ich do budúcnosti nemožno z hľadiska ich povahy, intenzity a dôsledkov objektívne považovať za natoľko závažné, aby odôvodňovali aj priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Správne prihliadol aj na zistenú skutočnosť, že konflikty medzi stranami, najmä žalobkyňou 1/ a žalovaným sú vzájomné, keď aj v minulosti boli obidvaja v rámci priestupkového konania potrestaní za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ku ktorému došlo pri vzájomnom slovnom konflikte. Rovnako súd správne vyhodnotil, vo vzťahu k tvrdenému zhoršeniu vzťahov medzi žalobcami ako manželmi, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný zodpovedal za tvrdenia o mimomanželských vzťahoch žalobkyne 1/ a správne prihliadol k tomu, že práve aj z obsahu žaloby vyplýva, že predovšetkým tento tvrdený zásah do osobnostných práv žalobcov považovali žalobcovia za najviac intenzívny a primárne od neho odvodzovali nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žiaden svedok vypočutý v konaní nepotvrdil, že by práve žalovaný zasahoval do osobnostných práv žalobcov, predovšetkým žalobkyne 1/ tým, že by o žalobkyni 1/ rozširoval tvrdenia o jej mimomanželských vzťahoch s mladými elektrikármi. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie vo veci na základe návrhu strán sporu vypočul pomerne veľký počet svedkov, pričom vo vzťahu k tvrdeniu, že žalovaný rozširoval o žalobkyni 1/ existenciu mimomanželského vzťahu s mladými elektrikármi svedkovia nepotvrdili, že by túto vedomosť mali práve od žalovaného. V konaní pred súdom svedok T. vypovedal, že on videl raz žalobkyňu ako išla z lesa s mladým elektrikárom, túto informácie nemá od žalovaného; v konaní vypočutý svedok C. síce uviedol, že počul od žalovaného v období, keď kúpil chatu v lokalite, že žije nejakým promiskuitným spôsobom života s nejakými stavebnými pracovníkmi, alebo niečo v tom zmysle, čo bolo asi pred šiestimi rokmi, pričom odvolací súd uvádza, že aj vzhľadom na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie správne posúdil nedôvodnosť nároku žalobcov 1/ a 2/ vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujme, a to aj s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania žalovaným, s ktorou námietkou sa súd podrobne vysporiadal v bode 37. odôvodnenia rozsudku, a to aj vo vzťahu k návrhom žalobcov na doplnenie dokazovania výsluchom ďalších svedkov, ktorý návrh súd zamietol. S výpoveďou svedka D. C. sa súd správne vysporiadal aj v bode 31., keď uviedol, že tvrdenia svedka z časového hľadiska nie sú zhodné s tvrdeniami samotnej žalobkyne, ktorá prvýkrát počula o predmetných fámach od suseda T. v jeseni XXXX. Správne teda súd ustálil, že z vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť, že by žalovaný bol tým, kto šíril uvedené tvrdenia o žalobkyni 1/ a berúc do úvahy takýto záver, ktorý súd uviedol vo vzťahu k žalobe žalobcov v časti, kde sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa verejného rozširovania nepravdivých skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov týkajúcich sa žalobkyne 1/ a jej údajnej nevery s mladými elektrikármi, s ktorým súvisel aj uplatnený nárok na nemateriálnu satisfakciu v podobe ospravedlnenia sa žalobcom písomným listom, prihliadol aj pri posúdení oprávnenosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Pokiaľ žalobcovia poukazovali na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 29. s poukazom na to, že súd mal za preukázané a skonštatoval dlhodobo trvajúce zásahy, hoci aj nižšej intenzity z hľadiska časnosti ich výskytu s tým, že by ako ujmu objektívne pociťovala každá fyzická osoba nachádzajúca sa na mieste a postavení žalobcov s námietkou, že s prihliadnutím na takto zistený skutkový stav je dôvodné priznanie požadovaného nároku vo forme nemajetkovej ujmy, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v bode 29. odôvodnenia, uvádzal svoje hodnotenie vo vzťahu k žalobnému návrhu žalobcov, ktorým sa domáhali toho, aby žalovaný sa zdržal akýchkoľvek vulgárnych ústnych a vizuálnych prejavov na adresu žalobcov, ktorému nároku súd prvej inštancie výrokom I. vyhovel, avšak bez ďalšieho nemožno dospieť k názoru, že takéto zdôvodnenie súdom prvej inštancie zároveň zakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorého sa žalobcovia podanou žalobou tiež domáhali. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal s uplatneným nárokom, čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy v bodoch 34. až 36. odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom s prihliadnutím na zistený skutkový stav dospel k záveru, že preukázané zásahy do osobnostných práv žalobcov správaním žalovaného im síce spôsobujú určitú ujmu, avšak táto nedosahuje intenzitu, ktorá by odôvodňovala priznanie materiálnej satisfakcie a už vôbec nie v uplatnenom rozsahu, s ktorým posúdením sa v plnom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd. Rovnako súd správne konštatoval, že

nemal za preukázané, že medzi žalobcami ako manželmi vznikajú konflikty a neznesiteľné situácie skrz správania žalovaného, poukazujúc aj na výpoveď samotného žalobcu 2/, ktorú výpoveď nemožno spochybniť výpoveďami svedkov, pretože sa jedná o osobné prežívanie každej osoby a nemožno preto prikladať väčšiu váhu výpovedi svedkov, ktorí sa mali vyjadrovať o osobnom prežívaní žalobcu 2/, keď žalobcovia v odvolaní namietajú, že svedecké výpovede potvrdili, že žalobca v 2/ rade na chatu už takmer nechodieva, neznáša to tam skrz žalovaného ... . Súd správne poukázal na výpoveď žalobcu v konaní, ktorý uviedol, že jeho kontakty so žalovaným boli veľmi sporadické. Uviedol vzájomný kontakt maximálne trikrát za 5 rokov, pričom inak sa žalovanému vyhýba. Zároveň konflikty medzi stranami a najmä žalobkyňou 1/ a žalovaným vyhodnotil ako konflikty, ktoré sú do určitej miery vzájomné, čo nepochybne vyplýva z vykonaného dokazovania. Podľa názoru odvolacieho súdu sa tak súd prvej inštancie nedopustil nesprávneho zistenia skutkového stavu a ani sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia veci.
Vo vzťahu k námietke žalobcov, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav veci a nesprávne právne posúdil nárok žalobcov v bode 31. odôvodnenia, keď uviedol, že „v konaní totiž nebolo preukázané, že by žalovaný takéto tvrdenia o žalobkyni 1/ šíril, ani že by bol ich pôvodcom“; odvolací súd k tejto odvolacej námietke uvádza, že súd v bode 31. odôvodňoval zamietnutie žaloby žalobcov v časti, kde sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa ďalšieho verejného rozširovania nepravdivých skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov týkajúcich sa žalobkyne 1/ a jej údajnej nevery s mladými elektrikármi, s ktorým súvisel aj uplatnený nárok na nemateriálnu satisfakciu v podobe ospravedlnenia sa žalobcom písomným listom za to, že žalovaný mal verejne šíriť nepravdivé tvrdenia o tom, že žalobkyňa 1/ sa má intímne stýkať s mladými elektrikármi v lese a udržovať s nimi pomer, pričom žalobcovia v odvolaní namietali, že z tvrdení žalobcov a z výpovedí svedkov jednoznačne vyplýva, že žalovaný zámerne ohováral žalobkyňu 1/, ktorá sa má podľa jeho slov stretávať v lese s mladými elektrikármi s tým, že svedecké výpovede deklarujú, že počuli o tom, že by sa žalobkyňa 1/ mala stýkať s mladými elektrikármi a že teda je pravdou, že sa takáto klebeta šíri od žalovaného tvrdiac, že prvoinštančný súd sa s uvedeným nijakým spôsobom nezaoberal. Túto odvolaciu námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú, keď súd zhutnene v bode 31. uviedol myšlienkovú líniu pri rozhodovaní súdu o týchto nárokoch žalobcov a s prihliadnutím na zistený skutkový stav, ktorý podľa názoru odvolacieho súdu, súd dostatočným spôsobom v odôvodnení rozhodnutia ozrejmil, dospel k názoru, že v konaní skutočne nebolo preukázané, že by žalovaný takéto tvrdenia o žalobkyni šíril, že by bol ich pôvodcom. Vysporiadal sa s výpoveďou samotnej žalobkyni vo vzťahu k uvedenému tvrdeniu, s výpoveďami svedkov S. T., H., G., C., pričom je potrebné prisvedčiť názoru súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané, že túto informáciu, že žalobkyňa 1/ sa mala dopúšťať údajnej nevery s mladými elektrikármi, že sa má intímne stretávať s mladými elektrikármi v lese a udržovať s nimi pomer, žalovaný netvrdil; v konaní to nebolo preukázané, a to ani výpoveďou D. C., ktorý síce uviedol, že žalovaný možno X rokov spätne pred ním ohováral žalobkyňu, že žije nejakým promiskuitným spôsobom života, avšak súd prvej inštancie správne na túto svedeckú výpoveď neprihliadol, keďže uvedené tvrdenie svedka z časového hľadiska nie je v zhode s tvrdeniami samotnej žalobkyne 1/; okrem toho výpoveď tohto svedka nezodpovedá obsahu žaloby žalobcov, či už v podobe negatórneho návrhu alebo v podobe nároku na nemateriálnu satisfakciu, čo sa týka textu ospravedlnenia sa, ktorého sa žalobcovia žalobou vo vzťahu k žalovanému domáhali. Zároveň súd prvej inštancie zo svedeckej výpovede svedka T. mal preukázané, že to bol práve svedok, ktorý videl žalobkyňu, ako ide z lesa držiac sa za ruku s mladým chlapcom. Pokiaľ žalobcovia v podanom odvolaní namietali hodnovernosť svedeckej výpovede svedka T., odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že svedok tak, ako aj všetci ostatní svedkovia boli súdom náležite poučení podľa § 196 ods. 2 CSP, pričom oboznámením sa s obsahom spisu odvolací súd nemal za preukázané, že by žalobcovia v rámci výpovede tohto svedka nejakým spôsobom namietali jeho hodnovernosť alebo spochybňovali tvrdenia svedka; pokiaľ v odvolaní uviedli, že svedok nemohol pravdivo vypovedať z dôvodu konfliktov so žalobcami, jednoznačne nešpecifikovali, o aké konflikty sa jednalo a či by miera týchto konfliktov mohla zaváži pri hodnotení pravdivosti výpovede svedka a zároveň, pokiaľ spochybňovali to, že svedok nemohol mať zo svojho okna výhľad, ktorý opisoval, s prihliadnutím na riešenie stavby a terén, ani v tomto smere žiadnym spôsobom v rámci výpovede svedka túto skutočnosť nespochybnili, preto spochybňovanie výpovede svedka v rámci odvolacieho konania považuje odvolací súd za účelové. Naviac odvolací súd dodáva, že všetci svedkovia, ktorí boli v konaní vypočutí, sú v nejakom vzťahu vo vzťahu k žalobcom, resp. vo vzťahu k žalovanému, pričom každý svedok je povinný v konaní pred súdom vypovedať pravdivo pod následkom privodenia si trestnej zodpovednosti. Odvolací súd oboznámiac sa s výpoveďou svedka T. nedospel k názoru, že by jeho výpoveď mala byť nejakým spôsobom zaujatá v neprospech žalobcov a na prospech žalovaného, pričom zároveň poukazuje na to, že odvolací súd sa oboznámil so zvukovými záznamami z pojednávaní; vo vzťahu k svedeckej výpovedi

svedka T., rovnako tak aj k výpovedi svedka H. (ktorého pravdivosť namietal žalovaný), ako aj k ostatným svedkom súd prvej inštancie pri vyhodnotení ich výpovedí bral do úvahy tvrdenia o tom, čo svedkovia sami zažili a nie prípadné svedkami uvádzané hodnotiace úsudky. Podľa názoru odvolacieho súdu, preto nebol dôvod k tomu, aby súd prvej inštancie neprihliadal aj na svedeckú výpoveď svedka T., rovnako na výpoveď svedka H. a ostatných svedkov vo vzťahu k zisteniu skutkového stavu v súdenej veci. Nemožno teda dospieť k záveru, že by žalobcovia uniesli dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní existencie nepravdivých tvrdení žalovaného o údajnej nevere žalobkyne v 1/ rade s mladými elektrikármi. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 31. posudzoval uplatnené nároky žalobcov a poukázal aj na výpoveď žalobcu 2/, súd prvej inštancie konštatoval zistený skutkový stav vo vzťahu k žalobcovi 2/ práve z jeho výpovede, pričom práve aj zohľadniac skutkový stav zistený aj výpoveďou žalobcu 2/ ako strany sporu nevyhodnotil žalobu žalobcov 1/ a 2/ v časti, ktorou sa domáhali žalobcovia uloženia povinnosti zdržať sa ďalšieho verejného rozširovania nepravdivých skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov týkajúcich sa žalobkyne, aj v časti ospravedlnenia sa písomným listom, pričom výpoveď žalobcu 2/ s prihliadnutím na tento uplatnený nárok bola jedným z dôkazov, pre ktoré súd žalobu žalobcov v týchto častiach považoval za nedôvodnú, čo podrobne odôvodnil v bode 31. odôvodnenia rozsudku. Pokiaľ v odvolaní žalobcovia uvádzali, že tým, že žalovaný tieto nepravdivé tvrdenia uvádza a šíri ďalej medzi susedmi, má to veľmi zlý dopad na zdravotný stav žalobcu 2/, a to nie len po psychickej stránke, ale aj po fyzickej stránke, odvolací súd uvádza, že v konaní súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nebolo preukázané, že by žalovaný tieto nepravdivé tvrdenia uvádzal a šíril ďalej medzi susedmi a rovnako nebol preukázaný veľmi zlý dopad na zdravotný stav žalobcu, keď zdravotný stav žalobcu s prihliadnutím na tieto údajné tvrdenia žalovaného v konaní žiadnym spôsobom žalobcovia nepreukazovali. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je postačujúce, s prihliadnutím na zistený skutkový stav a celkové pomery medzi stranami sporu, uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa akýchkoľvek vulgárnych ústnych a vizuálnych prejavov na adresu žalobcov, keď v konaní jednak nebola preukázaná dôvodnosť žaloby žalobcov v časti, v ktorej sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa ďalšieho verejného rozširovania nepravdivých skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov týkajúcich sa žalobkyne o jej údajnej nevere s mladými elektrikármi a ani dôvodnosť žaloby v časti nemateriálnej satisfakcie v podobe ospravedlnenia sa žalobcom písomným listom za to, že žalovaný mal verejne šíriť nepravdivé tvrdenia o tom, že žalobkyňa 1/ sa má intímne stretávať s mladými elektrikármi v lese a udržiavať s nimi pomer. Neboli splnené podmienky ani na priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ku ktorému správnemu názoru dospel súd prvej inštancie a svoje rozhodnutie aj náležite zdôvodnil.

Pokiaľ žalobcovia v odvolaní namietajú, že prvoinštančný súd sa vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal ani so skutočnosťou, že žalovaný niekoľkokrát strieľal zo strelnej zbrane, na základe čoho sa žalobcovia dôvodne obávajú o svoje zdravie a život, súd v bode 32. odôvodnenia odôvodnil zamietnutie žaloby v časti, v ktorej sa žalobcovia domáhali uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa vyhrážania sa im ublížením na zdraví a smrťou, pričom zároveň uviedol, že takéto tvrdené správanie žalovaného nevyplynulo zo žiadneho vykonaného dôkazu. Dôsledným oboznámením sa s obsahom spisového materiálu odvolací súd rovnako nezistil, že by bolo v konaní akýmkoľvek spôsobom preukázané, že by žalovaný niekoľkokrát strieľal zo strelnej zbrane a už vôbec nebolo preukázané, že by prípadná streľba mala mať nejaký súvis so žalobcami. Žalovaný takéto konanie poprel a žiadnymi dôkazmi nebolo preukázané, že by žalovaný strieľal zo strelnej zbrane. Preto ani nebolo dôvodné toto žalobcami nepreukázané tvrdenie v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie osobitne uvádzať. Pokiaľ žalobcovia k podanému odvolaniu doložili ďalší dôkaz označený ako videonahrávky o streľbe, odvolací súd uvádza, že s prihliadnutím na ustanovenie § 366 sa jedná o neprípustné novoty, žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali existenciu dôvodov, pre ktoré takýto dôkaz označili a predložili až po rozhodnutí súdu prvej inštancie v rámci odvolacieho konania.

Pokiaľ žalobcovia v odvolaní uvádzajú, že majú za to, že rozhodnutie vykazuje vážne nedostatky pri nezohľadnení tak závažných skutočností a riadneho prezistenia skutočného stavu veci vzhľadom na intenzitu konania žalovaného a ujmu spôsobenej žalobcom odvolací súd dospel k názoru preskúmaním celého spisu k názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vyhodnotiť ako rozhodnutie, ktoré by vykazovalo vážne nedostatky, ktoré by nezohľadňovalo zistené skutočnosti s tým, že by súd na základe návrhov strán sporu vykonaným dokazovaním nemal náležite zistený skutočný stav veci, keď súd prvej inštancie vo veci vykonal náležité dokazovanie; zároveň sa riadne vysporiadal s navrhovanými dôkazmi, ktoré navrhli žalobcovia a ktoré súd nevykonal, a to v bode 37. odôvodnenia rozsudku. S prihliadnutím na všetko už vyššie uvedené preto odvolací súd odvolanie žalobcov 1/ a 2/ nepovažuje za dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. z dôvodu vecnej správnosti postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

20. Čo sa týka závislého výroku – výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd rozhodoval o nároku na náhradu trov konania, keďže sa jedná o závislý výrok a odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., nevyhnutne musel zrušiť aj rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV.. Súd v novom rozhodnutí s prihliadnutím na úspech strán sporu pri novom rozhodnutí opätovne posúdi úspešnosť tej, ktorej strany sporu a podľa pomeru úspechu strán sporu vo veci rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania, pričom svoje rozhodnutie v tomto smere aj náležite odôvodní. Zároveň s prihliadnutím na ustanovenie § 396 ods. 3, rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov v novom rozhodnutí o veci pri aplikácii ustanovenia § 255 CSP.

21. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).